

tzv. primitivnih naroda. Njegovo stanovište se može okarakterisati kao strukturalističko što ukratko znači da ispitivanje strukture ima primat u odnosu na ispitivanje geneze ili genealogije određenog fenomena. Sam strukturalizam se izgrađuje na ispitivanju jezika, odnosno lingvistici. Dva su bitna momenta ovde. Prvi - lingvistika, po Levi-Strosu, može i mora dati model društvenim naukama. Zašto? Zato što pruža formalnu, strogu teoriju. Drugi - jezik je uređenost članova čitavog društva, *način* na koji jeste totalitet (jezičkog) sveta. Jezik nije prosto oruđe, puki posrednik među ljudima, već jezik izražava celinu društvene strukture kao celine *odnosa*. Kao sistem jezik određuje društvo i sve oblike mišljenja. Mogli bismo reći da jezik ima neku vrstu transcendentne funkcije unutar strukturalizma. Upravo unutar takvog mesta kao jezika mi živimo. Sve postoji samo kao imenovano, kao deo celine jezika. Naš prostor i naše vreme određuju reči, a reči same su raspoređeni po sistemu reči. Rečju, jezik je sistem i kao takav nije odnosan, tj. on ne upućuje ni na šta drugo izan sebe.

Po Deridi struktura je pojam star koliko i pojam *episteme* (znanje). Derida govori o događaju do kojeg je struktura tj. strukturalnost strukture bila neutralizovana i redukovana zahvaljujući činu koji je nastojao da joj da središte, da je vrati prisutnosti i poreklu - misli se na savremenost unutar koje se struktura oslobađa metafizičkog načina mišljenja. Ovo središte strukture usmeravajući i organizujući koherentnost sistema omogućava igru činilaca unutar totaliteta. Međutim, to središte ne samo da omogućava igru već je i okončava. Upravo kao središte ono je tačka u kojoj više nije moguće zamenjivanje činilaca i odnosa. A preobražaj i promena je u tom smislu zabranjena u samoj ideji središta.

Središte ne podleže strukturalnosti a samo omogućava strukturalnost. Tradicionalno mišljenje smatra da se struktura može izraziti jedino paradoskhalno – u strukturi i izvan strukture – središte totaliteta je negde drugo. Pojam